

sagt, at naar vi blot ville følge ham, saa skulle vi nok faae Ministeriet bort. Han havde været med til det før; det skulde vi blot lade ham raade for; thi han vidste nok, hvorledes den Madpose skulde skjæres. Jeg vil imidlertid sige det ærede Medlem, der roser sig heraf... (Udfrydelse)... So det ærede Medlem har rost sig af, hvorledes han sammen med den nuværende høitærede Kultusminister har været med til at styrte et Ministerium, som Kongen frit havde valgt, og indsat det nuværende Ministerium — men jeg vil altsaa nu sige ham, at det bryde vi os ikke om. Hvorfor i al Verden skulle vi ønske dette Ministerium bort? Jeg vil sige, at det er mig det mest ligegyldige under Solen, om dette Ministerium gaar af eller ikke, hvis der ikke derved sker Andet, end at det gaar, og vi saa faae et andet Ministerium i Stedet af samme politiske... (En Stemme: Farve) — nei ikke Farve, thi dette Ministerium har slet ingen Farve, men af samme politiske — ja jeg veed næsten ikke hvad jeg skal kalde det — Begreb som dette Ministerium; nei saa vil jeg hellere beholde det nuværende Ministerium... (Udfrydelse.) So ubetinget! Det ærede Medlem har vistnok levet sig saaledes ind i sine indre Partiforhold, at han tror, at det Personlige i denne Sag spiller en stor Rolle, men det gjør det slet ikke. Det spiller slet ingen Rolle for os. Ministeriets Personer ere os akkurat ligesaa ligegyldige som det er kristelig tillædeligt at være ligegyldig overfor sin Næste, ikke en Smule mere eller mindre. Nei, hvorfor vi skulle finde nogen Glæde i at faae disse Personer væk, det har jeg aldrig forstaaet. Nei det er det System, som Regjeringen repræsenterer, vi ville til Livs, og det vilde være en fuldstændig Misforstaaelse, hvis man tror, at det paa vor Side er noget Saadant som Ministerstormeri, Taburekstrig eller den Slags Ting. Det ligger slet ikke for os, det interesserer os ikke. Det, der interesserer os, er ikke, hvem der er Ministre, men hvad Ministeriet fører i sit Skjold, om Ministeriet anerkjender, at det for at blive maa have Rigsdagen paa sin Side, ikke at det blot maa have Landstinget, men at det navnlig ogsaa maa søge sin Styrke i Folkethinget. Det er det, vi forlange, og jeg vil sige det ærede Medlem, at hvis der i Morgen kom en Regjering, som fuldtud anerkjendte dette, at Folkethingets Tilslutning er absolut nødvendig, for at Regjeringen kan blive, saa vil jeg for mit Vedkommende ikke betænke mig paa at begynde en saglig Forhandling med dette Ministerium, selv om det slet ikke repræsenterede de Anskuelser, som jeg forøvrigt

naerer paa det Saglige. Jeg tror, at det ere vi Alle enige om, at med en saadan Regjering vilde vi forhandle sagligt, hvis man havde Sikkerhed for, at den anerkjendte den Grundsætning, at Regjeringen maa have Folkethinget paa sin Side, og at den Dag, da der viser sig væsentlige Uoverensstemmelser af nogen Betydning, saa at den ikke længere kan forstaae sig Flertal, maa den gaa. Saalænge indtil det sker, vil det imidlertid være os ganske ligegyldigt, om denne Regjering gik eller ikke; det vilde give det samme Resultat. Jeg tror, at den Tid ogsaa vil komme en Gang. Men i hvert Fald, hvad enten det varer kort eller længe, vil jeg hævde for Befolkningen Ret til at kræve, at Regjeringen er i Overensstemmelse med dette Thing. Efter alle de Forsøg, som ere skete gjennem en Narrække først paa at lade Regjeringen selv tage en anden Stilling til de nye Bevægelser, dernæst til at trække sig tilbage med Vre, saa har Befolkningen Ret til at kræve, at en Regjering, der ikke er i Overensstemmelse med dette Thing — jeg benægter slet ikke dens Forpligtelse til ogsaa at være i Overensstemmelse med det andet Thing — gaar bort, og at ingen hæderlig Politiker vil overtage Magten, med mindre han har Visshed for at være i Stand til at udøve Magten i Overensstemmelse med Forsatningens Forsætninger.

Formanden (Berg): Saavidt jeg opfattede det, brugte det ærede Medlem i Begyndelsen, i den første Del af sit Foredrag, Ordet „ondskabssuldt“ lige overfor det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) paa en Maade, jeg ikke kan finde parlamentarisk berettiget.

Monrad: Vi tale jo her om Høire og Venstre, men jeg tror i Grunden, at det er meget anmassende, naar vi tale om Høire og Venstre. At tale om Høire og Venstre forudsætter nemlig, at der er en ganske anden politisk Udvikling end den, der finder Sted hos os. At tale om Høire og Venstre forudsætter, at man anerkjender de konstitutionelle Grundsætninger, thi saa kan man tale om Høire og Venstre eller Venstre og Høire, men vi staa slet ikke paa det Standpunkt; i vor lille Raunetrog ere vi paa ingen Maade naaede saa langt, at vi med Berettigelse kunne tale om Høire og Venstre. Hos os taler man om, hvorledes vi skulle gaa. Skulle vi gaa ved at gaa paa Benene eller skulle vi gaa ved at gaa paa Hænderne? Der kan være noget meget kunstfærdigt ved at gaa paa Hænderne, det kan være overordentlig kunstfærdigt at vende Hovedet ned